— Mõned hääd naabrid, kuda rahwa wiis — arwates föbruſt näites, kandſid kuuldud kõrtſi-jutud ſoealt Kartuhwli Jüri kõrwa, kes jutu kuuldes enamiſt naerates kostis: »Rääkigu rahwas mis tahab; igal mehel luba omaga teha, kuda ta tahab. Mina ei tule teid kuskil keelama, ega uuele teele ſundima: ſellepäraſt laske ka mind minu oma teed minna. Kui mul ſuuremat raskuſt ei ole kanda kui kartuhwli nime ristitud nime kõrwas, ei ſe minu pihta haka waewama.«

»Sügiſel, kui Sookülа peremehed ja muu ümberkaudne külarahwas kuulis, kuda Jüri raha eeſt õlgi ostis, pandi jälle asja wäga naeruks; mõned ütleſid: »Parem oleks, kui leiwa tarbeks raha kopikad hoiaks, mis ilma aegu õlgede eeſt raiskab.« Aga mitu naerja pani iljemine, kui tee Jüri taluſt mööda läks, mõne õlekubu wankri redelite wahele ja ütles pilkades: »Selle tühjaga ſaan kartuhwli peremehelt nii palju, et täna õhta luſtilikult kõriſis wõin elada ja mõne naabrile ka weel ſuutäie anda.“ „Pagan ſeda teab,“ hüüdis Kuuſiku Siim wihaga — „mis ſalalikud kunſtkombed Kartuhwli Jüril on, et tema käes kõik kordalähäb, mis ta etewõtab. Meie põllud on ſõnnikut ſaanud, wanaſt korraliſt haritud ja — wata imet! meie ruki oras ei ole ſugugi parem, mõnes kohas alwem kui Jüril, kes kewade mulda ja wana prügi põllule wedanud.“ — „Pole karta,“ kostis Kongu Hans — laſ' tulla kewade, kül ſiis oras wahet wäljanäitab, mis meie ja Jüri põldude wahel on. Tänawu oli ſoe, wihmane ſügiſe, mis ka lahe põllul iwad idunema ja kaswud haljendama paneb,

aga kus ſuuremat rammu ei ole, ſeal wõtab kewadine tuul kõik pealt ära. Jüri oras on aga ſilmakirjaks.“ — Sai eſimene külm põllud nii pikalt kohmetanud, et lojukſe jalga kandſid, ſiis ajas Sookülа rahwas karja ruki orakſele kartes, et lopſakas oras muidu lume al mädaneks, ja kui Jüri ſeda ei teinud, nimetati teda hulluks pääks, ja üteldi: „Nüüd ei ſaa kewade midagi tema ruki orakſeſt!“

„Pik lumeta ſügiſe, kui kõik tarblikud põllu ja majatööd olid korrale ſeatud, andis weel paari nädalad aega heinamaid rookida ja puhastada, mis mitmes kohas nii pakſult põeslikuks läinud, et wikatid ei wõinud enam pealewia. Jüri wõtis ſulaſe ja kolm päiwiliſt abiks ja hakas heinamaad rookima, kuſt mõne hää koorma ahju kütet ja hulga mätaid ſai, mis hunnikuſſe pandi ja iljemine, kui mullaks pudenend, põllule tahtis wedada. Lumi tegi wiimaks tööle otſa, aga tulewal ſügiſel lubas peremees heinamaa rookimiſt pikemalt edaſitoimetata. — Sui wili andis rohkeste aaſtaſe tarwituſeks ja wäga kena ſeemne tulewa kewadiſe külwi tarwis; mätaſſe pandud näitaſid enamiſt kõik iwad idukeſi. Tööd oli eſimeſel aaſtal lõpmata tehtud, ka kaunis oſa raha ärakulutatud, mis Liiſule, kes kui naesterahwas kohe julguſt kautab, mõnda mure koorma ſüdame peale weeretas. Aga Jüri ütles rõemſa näuga: „Se raha on hääſti intreſſi peale pandud, mis, kui Jumal pikemalt õnniſtuſt annab, meile ja meie laſtele wiſtiſt kaſu ſaab kandma.“

„Ega ſe raske aſi ole,“ ütles Kaarel — „kui pere-